

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת/השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: infovatikim@pmo.gov.il פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בדואר: ת.ד. 10437 פתח תקווה 49003 או בפקס: 02-5605034

ניתן לסרוק את הנספח ולהעבירו בדוא"ל בצמוד לשאלון.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שחר	שם : רחל
---------------	----------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פיסון	בלועזית
שם פרטי איתו נולדתי: רחל	בלועזית
עיר לידה: טריקלה	בלועזית
שם פרטי ושם משפחה של האב: שלמה פיסון	שם פרטי ושם נעורים של האם: סרינה קפתה
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טריקלה	בלועזית
השכלה/תואר אקדמילפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרתלאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי	שנתעליה: 1949
	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה לא זוכרת את השם של האוניה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

לפני המלחמה להורים שלי הייתה חנות, הם היו סוחרים. אמא שלי הייתה תופרת ומזה הם היות מתפרנסים. בשכונה היו הרבה גויים ומעט מאוד יהודים. אחותי הייתה בת שנתיים.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בתחילת המלחמה הגויים החביאו את ההורים שלי ואת אחותי הגדולה (אני הייתי בבטן) בחדר פחם (זה היה חדר של פחמים לחימום). השכנה הגויה הודיעה לנו שהגרמנים שמעו שיש משפחה יהודית שנמצאת באזור. לאחר מכן אמא שלי החליטה לצאת מהמחבוא וחזרה הביתה, שם הגרמנים תפסו אותנו (אותי ואת אחותי הגדולה) את אבי עוד לא תפסו. לא יכולנו לקחת שום דבר מהבית. אמא שלי הצליחה לקחת איתה כמה מטבעות זהב והחביאה אותם בן בגדיה. הם הכניסו אותנו לתור שבו אנשים חיכו לעלות לאוטו ששולח אותם למחנות ריכוז. האיש שהכניס את האנשים לאוטו למד עם אמי בבית הספר והוא זרק אותה ואת אחותי הגדולה מהתור. לאחר מכן משפחתי החליטה לעבור לערים וחברו לפרטיזנים. שם משפחתי הסתתרה בתוך מערה ואני נולדתי שם. בתוך המערה הייתה עוד אישה שילדה אך לאמא שלה לא היה חלב כדי להניק אותה. אמא שלי הניקה את שתינו ובזכות זה שתינו נשארנו בחיים. החיים בקרב הפרטיזנים היו קשים, לא היה אוכל והיה קר מאוד. לא היה עם מה להתחמם.

יום אחד הפרטיזנים אמרו לאבא שלי ללכת לקנות אוכל, איך שהוא יצא הגרמנים תפסו ולקחו אותנו לעבודות פרך (כמו לפנות שלג, לנקות). הוא הצליח להעביר לאמי מסר עם אחד מהאנשים שאם היא לא תשחרר אותנו בקרוב אז הוא ימות. אמי לקחה את המטבעות שהיא הצליחה לקחת לפני שפינו אותנו מהבית ולשחרר בעזרתם את אבי. ככה אבי ניצל והצליח לחזור לפרטיזנים. נשארנו שם עד סוף המלחמה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

חזרנו לבית בטריקלה (יוון) אחרי המלחה, בבית לא נשאר כלום, הגרמנים והגויים בזזו לנו את כל הדברים. המשפחה של אבא שלי נספתה באושוויץ למעט אח אחד, אחות אחת שלא היה להם ילדים, ובת אחות שניצלה בזכות זה שאמא שלה "זרקה" אותה אצל משפחה ואמרה להם לגדל אותה.

אחותה של אימי, הנאצים לקחו אותה לחקירה והחזירו אותה הביתה. לאחר שחזרה הביתה היא הלכה לים והתאבדה. לאחר שחזרו הביתה, הורי התחילו להשתקם מחדש ונולד לי אח קטן ב-47.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

וב-49 משפחתיביחד עם ההורים של אמי עלו עם עוניה לארץ לבאר יעקוב, אני הייתי בת 4. הגענו למעברה ששם"השטח" של כל משפחה היה מגודר על ידי סדינים. לאחר שנה קיבלנו חצי אוהל. היו מחלקים לנו אוכל לאוהלים. לאחר מכן הגענו לטנטורה, שם שהינו מעט מאוד זמן, אבי היה סבל בנמל ואימי עבדה כמעבדת אדמות. לאחר מכן עברנו לטירת הכרמל והיה לנו שם צריף, קראנו לזה "טקסס סיטי". היו שם פעמיים בשבוע מקלחות ובימים אחרים היינו מתקלחים עם גיגית של מים

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

קרים. כשהתחילו לבנות בתים חדשים בטירה, הורי קנו שם בית של חדר וחצי. בטירה התחלנו גן ובית ספר ולאחר מכן התגייסתי לצבא ושם הכרתי את בעלי. התחתנו ב-65. עוד שנתיים (ב-2016) אנחנו חוגגים 50 שנות נישואים. יש לנו 3 בנות ו-8 נכדים.

ראיון: מאיה איבינצקי, כרמיאל, ינואר 2014

בתמונה- משפחתה של רחל שחר: אמא של אבא שלה- אסתר (מצד שמאל)

אח של אבא שלה- שבתאי (בצד ימין).